

[Ømann.]

Jeg her har forudsat, viser det sig, at den oplivning, som økonomiministeren venter og skimter, indtræder tidligere end ventet, ja, så er vi parat til at skaffe den til den tid værende finansminister hans milliard kroner igen, blot således at det ikke bliver først og fremmest lønmodtagerne, der skal betale den gennem en forhøjet udskrivningsprocent, men andre grupper, der har bedre råd, for de reserver, der ligger gemt på indkomstbeskatningsområdet, men som VKR har nægtet at udnytte, er jo så kolossale, at diskussionen om nogle få procenter op eller ned i udskrivningsprocent egentlig er illusorisk.

Vi har Danmarks Statistiks beregning for, at der direkte snydes for skat af en halv snes milliarder kr., i kontante skattepenge 5 milliarder kr. De mange fradrag, forsikringer, fidusafskrivninger, helt private fradrag for renter, husfradrag, ja, det er ikke smålegetøj for Glistrup, det løber op i en 17-18 milliarder kr., uden at noget, der bare ligner driftsudgifter, er medtaget, ikke engang misbrug af repræsentationskonti. De faste værdier her i landet stiger årlig med 15 milliarder kr.: 6 milliarder kr. heraf er reelle stigninger, som tilsyneladende hentes ud af den blå luft og tildeles tilfældige ejere, men de hentes ikke ud af den blå luft, de skal betales, og de skal betales af de medlemmer af samfundet, som ikke er i den lykkelige position at eje fast ejendom.

I forhold til de i 1971 udskrevne 30 milliarder kr. er dette jo kolossale beløb. Det er indtægter, der ryger uden om regeringens finanspolitiske bestræbelser, og det er ikke noget under, at man kunne piske flertallet af befolkningen med skatter, uden at det virkede på økonomien. Underet består snarere i, at det endnu ikke er gået op for regeringen, hvordan denne sammenhæng er. Denne gigantiske finanspolitiske misforståelse — hvis man altså endda tør kalde det det — må nu rettes, og det gør vi kun ved at fortælle befolkningen, hvad der foregår. Socialdemokraterne behøver derfor ikke at være rædde for, at den kommende regering Krag ikke kan skaffe sig penge nok. Bare en brøkdel af de her nævnte muligheder rækker til en forenklende skattereform, hvor indtægter under 15.000 kr. pro

persona ikke beskattes, hvor sambeskatningen helt afskaffes, hvor der gives afgørende lettelser til de lavest lønnede, og hvor sociale ydelser fritages for beskatning. Dette at afskaffe fradragene og forenkle er afgørende, det er den eneste vej frem mod en acceptabel kildeskat, som andre her har talt så varmt for. Men fra venstre og konservativt har man ikke hørt disse toner i dag. Der er luftet nye fradragfiduser, fiduser angående opsparing og afskrivning. Der bliver lang vej til en skattereform, hvis der ikke sker et regeringsskifte.

Så længe vi ikke taler om ærlige indkomster og ærligt registreret forbrug, har det ingen mening at dyrke finanspolitik. Det har heller ingen mening at indlade sig på indkomstpolitiske eksperimenter, og jeg må sige, at hvis en økonomisk politik i fremtiden skal kunne fungere, må vi behandle folk efter ensartede linjer. Der er nogle, der siger, at retfærdighed findes ikke i skattepolitik. I skattepolitik vil retfærdighed sige ens behandling af ens indtægter, det vil sige lighed. Men hvad angår dagens lovfor-slag, så betyder det jo også, at man skal beskattes med samme procent af samme indtægt, hvor i landet man så end bor. En mand skal ikke straffes, fordi han bor i Thy, han skal ikke, som det nu sker, oven i købet straffes i op til 2 år efter, at han har forladt denne højt beskattede del af landet. Jeg synes, at det nu er på tide at indlede en æra af solidaritet mellem dette lille lands forskellige egne, vi må planlægge for helheden og kun opkræve én skat, en enheds-skat.

Jeg kan roligt anbefale vort ændringsfor-slag om nedsættelse af udskrivningsprocenten. Jeg kan også anbefale finansministerens forhøjelse af søfolkernes fradrag, men må jeg i øvrigt herom sige, at det var dog egentlig en mærkelig sag at tage op. Her havde vi en aftale om, at det, man skulle samles om ved denne lejlighed, var dette ene tal: udskrivningsprocenten, og så tager man en detalje som sømandsbeskatningen op. Det var dog meget mere nærliggende at give sig til at prøve på at ajourføre skattebetalingen for den lange række af skatte-snydere, som man ved eksisterer. Det tager sig fuldstændig bagvendt ud at gå denne lette vej, men hver gang det er lønmod-